

závěrečného listu, tudíž i k dohodě o příslušnosti, to tím spíše, ježto z doložky o příslušnosti plyne pro žalovaného prospěch. Úmluva o dohodě byla již v žalobě písemně prokázána tím, že byl předložen závěrečný list.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Především rozhodnuto kladně o otázce, nadhozené žalovaným, zda tento dovolací rekurs je vůbec přípustným. Mylně odvolává se žalovaný v tom směru na ustanovení § 453 odstavec druhý c. ř. s., dovozuje, že jde o věc bagatelní, v níž další rekurs proti rozhodnutí druhé stolice je nepřipustným (§ 517 c. ř. s.). Ustanovení toto předpokládá, že obmezen byl peněz nebo hodnota sporného předmětu na 100 Kč nebo pod ně, ale vždy na částku, jež dle § 448 c. ř. s. může býti předmětem řízení bagatelního. Tomu však není tak, když po zaplacení zažalované částky byla prosba žalobní obmezena na útraty, jež se pak stávají hlavním předmětem sporu, věcí samou, a útraty tyto hranici § 448 c. ř. s. převyšují, jak patrně ze spisů a zvláště z předložených seznamů útrat a rozhodnutí prvního soudce o nich. Ve věci samé není dovolací rekurs důvodným. Dohoda o příslušnosti není úkonem procesním, nýbrž obyčejným úkonem smluvním mimo spor. Syn žalovaného jako jeho zmocněnec ujednal dohodu tím, že dal vyplněný formulář kupního lístku, opatřený razítkem vytištěným jménem žalovaného a doložkou o příslušnosti a jemu k cíli nakupování lnu otcem odevzdaný, žalobcem podepsati a sám jej podepsal jako otcův zmocněnec. Tímto jednáním ujednána výslovná dohoda o příslušnosti, neboť žalovaný svým zmocněncem ji výslovně nabídl a žalobce svým podpisem ji výslovně přijal, přijav obsah kupního lístku, v němž prorogační doložka byla výslovně uvedena. Nelze proto o tom mluvit, že dohoda o příslušnosti nastala pouze mlčky. Ze skutkového podkladu ujednání toho dále plyne, že syn žalovaného byl splnomocněn nejen k nákupu lnu, nýbrž i k ujednání smlouvy o příslušnosti, když mu otec sám odevzdal za účelem nákupu lnu kupní lístky, opatřené doložkou prorogační. Podpisu žalovaného na smlouvě prorogační nebylo proto třeba. Žalovaný nenamítá, že tato prorogační smlouva nebyla v čas při podání žaloby listinně prokázána, vytýká však, že měla býti listinně se žalobou prokázána též plná moc zmocněnce k jejímu ujednání. Toho však zákon v ustanovení § 104 j. n. nežadá a proto toho není třeba. Tam, kde to zákon žádá, je povinnost tato výslovně uvedena a nelze proto povinnost tu ukládati tam, kde uvedena není (§ 87 a) posl. věta j. n.). Je-li plná moc spornou, je na stranách, aby dle zásady § 179, c. ř. s. za sporu uvedly skutkové okolnosti a důkazy, k ní se vztahující, a daly tak podklad k rozhodnutí o otázce té.

Čís. 1992.

Příslušnost dle §§ 81, 91 a 95 j. n. nevztahuje se k žalobě o splnění odbřeňovacího závazku osobou třetí.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922. R I 1317/22.)

Manželé B-ovi domáhali se na Milánu K-ovi splnění závazku, postarati se, by zástavní právo, váznoucí na jejich domě pro pohledávku Ludvíka H-a, bylo vymazáno. Žalobu zadali na okresním soudě, v jehož obvodě jest nemovitost. Žalovaný vznesl námitku místní nepříslušnosti, již s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu odmítl maje za to, že žaloba nespadá pod § 81 j. n. Rekursní soud námitku místní nepříslušnosti zamítl, shledav příslušnost prvního soudu opodstatněnou jasným doslovem § 91 a § 95 j. n., jenž se odvolává na § 81 j. n.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D u v o d y:

Podle §§ 81 a 91 j. n. dlužno žalobu, domáhající se rozsudku, že nemovitý statek je prost věcného práva, na něm váznoucího, nebo že právo to jest zrušeno, vznésti na soudě, v jehož obvodu statek nemovitý leží, a lze s žalobou o zrušení (výmaz) práva zástavního spojití žalobu o určení, že pohledávka, zástavním právem zjištěná, není po právu. O takovou žalobu nejde v tomto případě. Žalobci nedomáhají se žalobou přímo odstranění knihovních pohledávek nebo zástavního práva, v pozemkové knize váznoucího, a nemohli by to proti žalovanému Milánu K-ovi ani učiniti, neboť pohledávky váznou v pozemkové knize pro osobu jinou; žalobci nežádají, by procesní soud rozsudkem vyslovil, že ony pohledávky nebo zástavní právo nejsou po právu, a netvrdí, že tato břemena po právu nejsou. Domáhají se na žalovaném splnění osobního závazku, jež vůči nim převzal smlouvou, v žalobě uvedené, že totiž postará se o to, aby zástavní právo, za pohledávky Ludvíka H-a na jejich domě váznoucí, bylo v pozemkové knize vymazáno. Kdyby o žalobě manželů B-ových vyšel rozsudek, jim příznivý dle žádosti žalobní, nemohli by podle tohoto rozsudku žádati cestou exekuce přímo za výmaz práva zástavního v pozemkové knize dle § 350 ex. ř., nýbrž mohli by pouze navrhnouti povolení exekuce proti žalovanému Milánu K-ovi k vynucení jeho odběremeňovací povinnosti.

Čís. 1993.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž nebylo vyhověno odvolání, napadajícímu rozsudek prvního soudu pro zmatečnost, není rekursu.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R I 1323/22.)

Do rozsudku prvního soudu vznesla žalovaná odvolání pro zmatek dle čís. 4 § 477 c. ř. s. Odvolací soud odvolání nevyhověl, neshledav výtku zmatečnosti opodstatněnou. Nejvyšší soud odmítl rekurs.

D ů v o d y:

Žalovaná vznesla do rozsudku prvního soudu odvolání z důvodu zmatečnosti § 477 čís. 4 c. ř. s. Usnesením soudu odvolacího v zasedání neveřejném podle § 471 čís. 5 a § 473 c. ř. s. bylo o tomto odvolání rozhodnuto tím způsobem, že odvolání nebylo vyhověno a rozsudek prvního